

Φαβίλας και είπε πρὸς τὸν μαρκήσιον ὅτι ἡ κόμησσαι, κρυολογήσασα ὅτε ἐπανάηχοντο ἐκ Βελεβίλης, ἡδίαθεται σοβαρῶς. Ἡ εἰδησις αὕτη ἐπετάχυνε τὴν ἐπίσκεψιν ἣν ὁ Φαβιάνης ἐσκόπει νὰ κάμῃ πρὸς τὴν Ὀκταβίαν, ἵνα τὴν εὐχάριστήσῃ διὰ τὴν προσφορὰν τῆς, ἥλπιζε δὲ ὅτι ἡ ἀσθένεια ταύτης ἤθελε τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς ἐνοχλήσεως τοῦ νὰ γένηται δεκτός. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην δυσἀρεσκείαν τοῦ τῷ εἰπον ὅτι ἡ κυρία Πάλλα ἐδέχετο. Ἀδυνατοῦ οὔσης τῆς ὑποχωρήσεως εἰσῆλθε.

Δὲν τολμῶμεν νὰ περιγράψωμεν τί συνέβη κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην. Ὑπάρχουσιν ἀποτελέσματα τοσοῦτον προφανῆ γινόμενα ἡμέραν τινά, ὥστε ἀδύνατον καθίσταται νὰ τὰ παραγνωρίσῃ τις, χωρὶς οὐδεὶς ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν ἣν ἡ καρδιά ἐβόηδισεν ὥπως τὰ ἐπιφέρει. Δι' ὃ περὶ τοῦ ἀκαταδέκτου Φαβιάνη, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον περιφρονούντος τὴν Ὀκταβίαν, λέγομεν, ὅτι ἡττήθη εἰς πάλιν, ἣν ἐπίστευεν ἀδύνατον μάλιστα. Ἡδυνάμεθα ἀληθῶς νὰ προυσιάζωμεν πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἡμῶν τὸν ἰσχυρὸν καὶ ἐπιδέξιον ἐκείνον δελεασμὸν, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν καταστήσωμεν πρὸς αὐτὸν πιθανόν πρέπει ἡ δύναμις τοῦ ὕφους νὰ δυνηθῇ νὰ παραστήσῃ αὐτὴν ἔτι τὴν ὁμιλίαν, τὸν τόνον καὶ τὴν βοήθον χειρονομίαν, τὸ βλέμμα καὶ τὸ μειδίαμα ἅτινα περιβάλλουσι αὐτὸν δι' ἔρωτος καὶ ἡδονῆς, πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν τὸν ἀναγνώστην ἐντὸς μεμυρωμένης ἀτμοσφαίρας, ἀναπνέοντα μέθην καὶ ὑπὸ ἀμφίβολον φῶς, πρέπει νὰ τῷ ζωγραφίσωμεν ἕκαστον κίνημα γυναικὸς ἣν ὁ Φαβιάνης ὑπέθετε παραφρονα, ἀλαζόνα καὶ φίλην τῶν θορυβῶδων διασκεδάσεων καὶ ἣν εὖρε μελαγχολικὴν, ταπεινὴν καὶ πλήρη ἀηδίας διὰ βίον σπαταλόν, διότι ἐστερεῖτο καρδίας ἵνα τὸν ἐμπιστευθῇ· πρέπει ἐπίσης, μετὰ μακρὰν συνομιλίαν καθ' ἣν τὸ πνεῦμα τοῦ μαρκησίου, εὐνοϊκὸν καθ' ἄρχας ἕνεκα τῆς ἐκπλήξεως, παρεσύρθη ὑπὸ οἴκτου καὶ συμπάρεσσε καὶ τὴν καρδίαν τοῦ, πρέπει, λέγομεν, νὰ καταστήσωμεν γλυκὺ καὶ ἀφελὲς τὸ ὕφος μας, ὥπως αἱ λέξεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν ὠχρῶν τῆς κομῆσεως χειλέων, πρέπει τέλος νὰ προσηλωσώμεν ἐπὶ τῆς σελίδος ταύτης τὸ θέλητρον βλέμματος μελαγχολικῶς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐστραμμένου, ἵνα τὸ ἐντυπώσωμεν διὰ τῶν δακρύων ἐκείνων ἅτινα καλύπτουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ βρέξωσι τὸ πρόσωπον καὶ τότε ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐννοίῃ ἴσως ὑπὸ ποίου αἰσθήματος κατελήφθη ὁ Φαβιάνης ὅτε ἐκείνη τῷ εἶπεν·

— Ἐκτός τούτου, μὴ ἀπατάσθῃς, πᾶς βίος ἔχει μίαν ἐλπίδα, ὑποστηρίζουσιν πάσας τὰς λοιπὰς. Ἐν ὅσῳ ἐν τῇ καρδίᾳ μένει ἡ τύχη ἵνα τὴν πραγματοποιήσῃ τις, φροντίζουσι περὶ τοῦ ἐπιλοίπου τῆς ζωῆς των, διότι συνδέεται μετὰ τὴν ὑψίστην αὐτὴν ἐλπίδα. Τὴν ἡμέραν ὅμως καθ' ἣν αὕτη ἐκλείπει τὰ πάντα καταρρέουσι μετ' αὐτῆς. Κατὰ τὸν βίον μου ὠνευρόπολῃσα σπανίαν εὐτυχίαν, τὸ μόνον ἐν τούτοις ὁ-

περ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν φιλοδοξίαν τῆς γυναικὸς, θὰ ἐπλήρωνον δὲ ἀντὶ δουλικῆς λατρείας τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ὄνομα ἀνδρὸς ὅστις θὰ ἐκάλυπτε τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν μου διὰ τῆς ἐνδόξου ὑπολήψεως τοῦ Δυστυχῶς ἀντὶ ν' ἀφήσω εἰς τὸν πόθον τοῦτον τῆς καρδίας μου τὸ κενὸν ἐλπίδος, δυναμένης εἰς οἰκνότητος στιγμὴν νὰ πραγματοποιηθῇ, προσεκόλλησα τὴν ἐλπίδα ταύτην εἰς ὄνομα καὶ εἰς ἄνδρα, τὸ ὅποτον ὄνομα ἑτέρα συμερίζεται, καὶ ὁ ὅποτος ἀνὴρ οὐδὲ μὲ παρετήρησεν. Ὅταν ἡ ἀπάτη αὕτη μοι ἐγένετο, ἀνεγνώρισα ὅτι ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ εἶχον κτίσῃ εἰς τὸ μέλλον μου κατέρρευσεν διὰ μιᾶς. Προτερήματα, καλλονή, περιποιήσεις, οὐδὲν μοι ἐπροξένησε πλὴν αἰσθησίν· ἔπρεπε νὰ γείνω μοναχὴ ἢ φιλάρεσκος. Δὲν ἔκαμα ἐγὼ τὴν ἐκλογὴν· ἡ οἰκογένειά μου μὲ παρέδωκεν εἰς τὸν κόσμον, ὑπανδρεύσασά με μετὰ τὸν κόμητα Πάλλα, ἔμεινα δὲ διότι εὐρέθην εἰς αὐτόν. Διάγω ὅπως ὅλοι, διότι ὁ βίος οὗτος εἶναι κεχαρμαγμένος, δὲν ἔχω δὲ τόσον ἐνδιαφέρον δι' ἐμαυτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω αὐτοῦ καὶ ἀποφασίσω τι, ὅπερ θὰ μ' ἐκοπίαζε. Μὲ νομίζετε εὐτυχῇ, ἀλλὰ μόνον ὑποτεταγμένη εἰς τὴν τύχην μου εἶμαι.

Τὸ νέον τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς διαλέκτου ἐκείνης ἐξέπληξε καὶ ἐθέλξει τὸν Φαβιάνην, οὗτινος ἡ ἰταλὶς φύσις τοῦ ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ ἔκφρασις εἶναι πάντοτε μετὰφρασις τῆς ψυχῆς. Αὐτὸς ὁ πιστεύων ὅτι ἡ εὐθυμία προέρχεται ἐκ τῆς χαρᾶς, ἡ ὁμοίμορφος γαλήνη τῆς ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς, ἐλυπήθη τὴν ἀπέλπιδα ἐκείνην τὴν ἐκφέρουσαν παράπονα. Κατ' ἄρχας δὲν ἐνόησε τίς ἡδύνατο νὰ ἦναι ὁ πρὸς τὴν κόμησσαι εἶχε προωρίσῃ καὶ θυσιάσῃ τὴν καρδίαν τῆς, ἀλλὰ πολὺ βραδύτερον καὶ ὅτε ἔτρεμεν ἡδὴ ν' ἀκούσῃ ξένον ὄνομα, ἐμαθεν ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὀνειροπολήματος ἐκείνου.

Τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην πολλὰ ἄλλα ἐπηκολούθησαν, κατ' ἄρχας ἀπομεμακρυσμένοι, μεθ' ὃ κατέστησαν συχνότεραι καὶ τέλος καθημεριναί. Διὰ νὰ δεῖξωμεν δὲ πρὸς τὸν ἀναγνώστην ποῦ κατέληξαν αὐταὶ παρερχόμεθα ἐξάμηνον διάστημα καὶ καταλείποντες εἰς τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας καιρὸν καὶ διάστημα ἵνα τὰ διατρέξωσιν ὅπως θέλωσιν, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν διήγησίν μας εἰς τινὰ αἰθουσάν οἴκου τινὸς τῆς Νεαπόλεως, ἐν ἣ εὐρίσκονται οἱ σύμβουλοι τοῦ στέμματος καὶ ὁ ὑποσχεθεὶς τὴν καταστροφὴν τοῦ Φαβιάνη πολιτικός.

— Λοιπὸν! ἔλεγεν οὗτος πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ἀντηχοῦν πλέον τὰ καπηλεῖα καὶ οἱ δρόμοι ἀπὸ ἄσπρα πρὸς τιμὴν τοῦ προγεγραμμένου; Ἀναγινώσκουσι λοιπὸν εἰς αἰθούσας ὧδ' αἰτίνας παρομοιάζουν αὐτὸν μετὰ τὸν Βροῦτον, μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον καὶ μετὰ τὸν Ριένζιν;

— Ὁ ἐνθουσιασμός βεβαίως καταπίπτει, ἀπεκρίθη εἰς ὑπουργός, αἱ δὲ ἐπιστολαὶ τῶν ἐξορίστων μόνον μετὰ πικρίας λαλοῦσι περὶ αὐτοῦ πλέον. Φαίνεται ὅτι οἱ ἔρωτές του μετὰ τῆς κομῆσεως Πάλλα προξενοῦν σκάνδαλα εἰς Παρίσιους.

— Ἴδου δὲ τί θὰ ἐπιφέρει τὸ ἔσχατον κτύπημα, προσέθηκεν ὁ πολιτικός ἐκτῶν λίσσων γαλλικὴν ἐφημερίδα ἣς τὸ ἐπόμενον ἀρθρον ἀνέγνωσε.

«Πρὸ δύο ἡμερῶν ὁλεθρία μονομαχία ἐγένετο ματαξὺ τοῦ μαρκησίου Φ... ἰταλοῦ πρόσφυγος καὶ τοῦ σὶρ Ἑρρίκου Λάουτον, ἀγγλοῦ πλοιάρχου, φονευθέντος. Ἡ μονομαχία αὕτη, εἰς ἣν ἡ πολιτικὴ δὲν μετέχει ἐγένετο, ὡς ἄδεται, ἕνεκα λόγων οὓς ὁ σὶρ Ἑρρίκος διέδωκε περὶ τινος κυρίας, εἰς ἣς τὰς εὐνοίας δι' ὑσχυρίζετο ὅτι εἶχε τὰ αὐτὰ μετὰ τοῦ μαρκησίου Φ... διακαίωμα. Ὅ, τι ὅμως ἐνεποίησε δυσἀρεστον διὰ τὸν νικητὴν αἰσθησίν ἦτο ὅτι ὁ σὶρ Ἑρρίκος ἦτο ὁ ἀγγλος ἀξιωματικός ὁ σώσας τὸν μαρκήσιον κατὰ τὴν καταδίκην του καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἐρίδος, γενναίως φερόμενος, προέλαβε τὴν σύλληψιν τοῦ μαρκησίου, ἀποτίσας ἀντ' αὐτοῦ ἀναισθησίαν, οὓς ἐκεῖνος ἡδυνάτει νὰ πληρώσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ μαρκήσιος Φ... μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Νεαπόλεως, συνοδεύων τὴν κόμησσαι Πάλλα.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἤκουσε τῆς ἀναγνώσεως ταύτης. Εἶτα ὁ πολιτικός ἀνέγνωσε τηλεγράφημα τῆς κομῆσεως Πάλλα, οὗτινος ἡ σπουδαιότης ἐνησχόλησε τὸ συμβούλιον ἐπὶ ἐξάωρον. Τὴν ἑσπέραν, τὸ ἀρθρον δημοσιεύθεν καὶ ἀναδημοσιεύθεν εἰς ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας τῆς Νεαπόλεως, ὑπῆρξεν ἐπὶ ὀκταήμερον τὸ ἀντικείμενον ὅλων τῶν συνομιλιῶν. Νῦν, μεταφέρωμεν ἔτι τὸν ἀναγνώστην εἰς τοὺς τόπους ἀφ' ὧν ἐπ' ὀλίγον ἀπεμακρύνωμεν αὐτόν, καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς Παρίσιους. Εἰσερχόμεθα δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαβιάνη.

Ἐπεται συνέχεια.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΗ'

Ἡ ἑσπέρα τῆς Ἑνώσεως.

Εἰς τοὺς σημερινοὺς Παρίσιους, τὰς ἡμέρας τῶν πανηγύρεων οὐδὲν ἕτερον διακρίνει, πλὴν τῆς ἐπικρατήσεως μείζονος τοῦ συνήθους θορύβου καὶ τοῦ συνωστισμοῦ πλείονος πλήθους, ἐνῷ οἱ ἄλλοτε Παρίσιοι, κατὰ τὰς πανηγύρεις, παρίστανον ἕτερον θέαμα. Ἡ τό τι ὥραϊον ἢ θέα μυριάδων ἀνθρώπων, συνωθουμένων εἰς τὰς στενὰς ὁδοὺς καὶ παρὰ τὰς ἰδιορρυθμοὺς οἰκίας μετὰ τοὺς ἐξώστες, μετὰ τὰς ὑποστηρίζουσας αὐτὰς δοκοὺς καὶ τοὺς ὑψηλοφύτους τοίχους, ἀσχολουμένων δ' εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι, θαυμάζωσιν ἢ γιουχαῖζωσιν ἀλλήλους, ἕνεκα τῶν παραδοξότητων αὐτῶν. Τὸ δὲ πλῆθος ἐκεῖνο παρείχε πολλὰ παραδόξα, διότι τότε τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅπλα, ἡ γλῶσσα, αἱ χειρονομίαι, ἡ φωνή, τὸ βᾶδισμα, τὰ πάντα ἀπετέλουν περίεργον ἐν ταῖς λε-

πομερείαις καὶ ἐξάσιον ἐν τῷ καθόλου σύνολον.

Οὕτως εἶχον οἱ Παρίσιοι περὶ τὴν ὀγδόην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ δοῦξ Γκίζης, μετὰ τὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐπίσκεψίν του καὶ τὴν μετὰ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού συνδιάλεξίν του, ἐφαντάσθη νὰ προσκαλέσῃ τοὺς πολίτας τῆς μέσης τάξεως τῆς ἀγαθῆς πρωτεύουσας τοῦ βασιλείου νὰ προσυπογράψωσιν εἰς τὴν *Ενωσιν*.

Πλήθος πολιτῶν, περιβεβλημένων τὰ καλλίτερα ἐφορτάσιμα ἐνδύματά των ἢ φέρυντες τὰ ὠραιότερα ὅπλα των ὥστε ἐτοιμοὶ δι' ἐπιθεώρησιν ἢ μάχην, κατηυθύνοντο πρὸς τὰς ἐκκλησίας· ἡ στάσις πάντων ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, ἐμπνεομένων ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος καὶ πορευομένων πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἦτο ἐνταυτῷ φαιδρὰ καὶ ἀπειλητικὴ, ἰδίως δ' ὅτε διήρχοντο πρότινος σταθμοὺ Ἑλβετῶν ἢ ἐλαφρῶν ἱππέων. Ἡ τοιαύτη στάσις καὶ μάλιστα αἱ κραυγαί, οἱ γιουχαῖσμοι καὶ οἱ παλληκαρισμοὶ ἤθελον ἀνησυχῆσαι τὸν κύριον Μορβιλλιέ, ἐὰν μὴ οὗτος ἐγίνωσκε τοὺς ἀγαθοὺς Παρισίνους του, λαὸν εἰρῶνα καὶ εὐερέθιστον, ἀνίκαν ὅμως ν' ἀρξῇται πρῶτος χειρῶν ἀδίκων, ἐκτὸς ἐὰν μοχθηρὸς φίλος ἐζώθει· ἡ ἀσύνητος ἐχθρὸς προὔκλει αὐτόν.

Ἡζῶσαν δὲ τὸν θόρυβον τοῦ πλήθους καὶ πρὸ πάντων τὴν ποικιλίαν τοῦ θεάματος πολλὰ γυναῖκες, αἰτινες, ἀσχάλλουσαι νὰ μένωσιν οἱκοὶ ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἶχον παρακολουθήσει τοὺς συζύγους των, ἐκούσαι ἢ ἀκουσαι. Τινὲς δὲ μάλιστα αὐτῶν συναπέφερον τὸ σμήνος τῶν τέκνων των, αἵτινα ἐπέτεινον τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος, σύροντα τὰ τερατώδη μουσκέτα, τὰς γιγαντιαίας σπάθας ἢ τὰς φοβερὰς λόγχας τῶν πατέρων των. Τῷ ὄντι, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, ὁ ἀγυιόπαις τῶν Παρισίων ἠρέσκετο νὰ σύρῃ τι ὄπλον, ὡσάκεις δὲν ἠδύνατο νὰ το φέρῃ, ἢ νὰ το θαυμάζῃ ὑπὸ ἐτέρου φερόμενον, ὡσάκεις δὲν ἠδύνατο νὰ το σύρῃ.

Ἐνίστατο, ζωηρότερός τις ὁμιλος ἐξέθετον εἰς τὸ φῶς τὰς λεπίδας παλαιῶν ξιφῶν, σύροντες αὐτὰ ἐκ τοῦ κολεοῦ. Προέβαινον δ' ἰδίως εἰς τὴν ἐχθρικὴν ταύτην ἐπίδειξιν, ὡσάκεις διήρχοντο πρότινος οἰκίας, ἀποζούσης οὐγονοτισμοῦ. Τότε οἱ παῖδες ἐκραύγαζον λίαν μεγαλοφώνως: «Ἅγιος Βαρθολομαῖος... μαῖος... μαῖος!...» ἐνῷ οἱ πατέρες ἐκραζόν: «Φωτιὰ! 'ς τοὺς οὐγονότους, 'ς τοὺς καλθανιστάς, φωτιὰ».

Αἱ κραυγαὶ παρέσυρον πρῶτον εἰς τὸ παράθυρον τὸ ἐρρυτιδωμένον πρόσωπον γηραιᾶς ὑπηρετρίας ἢ διαμαρτυρομένου ἱερέως, εἴτα δὲ προὔξενον θόρυβον συρομένων μοχλῶν, δι' ὧν ἡσφαλίζοντο αἱ θύραι τῆς οἰκίας. Τότε, οἱ πολῖται, εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι, ὅτι, ὡς ὁ λαγῶς τοῦ Λαφονταίνου, εἶχον φοβίσει τινὰ δειλότερον ἑαυτῶν, ἠκολούθουν τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν των καὶ μετέφερον ἀλλαχοῦ τὰς θορυβώδεις καὶ ἀνεπιβλαβεῖς ἀπειλάς των.

Ἰδίως ὅμως εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ *Ξηροῦ Δένδρου* ἢ συνάθροισις ἦτο σημαντικωτέρα, ὅπου ἡ κοκλοφορία ἦτο ἐντελὲς διακεκομ-

μένη, τὸ δὲ πλῆθος, συνωθούμενον καὶ θορυβῶν, ἐφέρετο πρὸς ἀνημμένον φανόν, ἡρτημένον κάτωθεν πινακίδος, τὴν ὁποίαν πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν θέλουσιν ἀναγνωρίσει, διότι παρίστανε σουβλισμένον ὀρνίθιον καὶ ἀνεγινώσκοντο ἐπ' αὐτῆς αἱ λέξεις *Εἰς τὸν Ὁραῖον Ἀστέρᾳ*.

Ἐπὶ τῆς φλῆγος τῆς θύρας, ἀνὴρ ἀξιόπαρατῆρητος, ἕνεκα τοῦ κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς τετραγώνου βαμβάκερου σκούφου του, καλύπτοντος ἐντελῶς φαλακρὰν κεφαλὴν, ἠγόρευε πρὸς τὸ πλῆθος, κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γυμνὸν ξίφος καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς κατὰστικον, τοῦ ὁποῖου αἱ σελίδες ἦσαν κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαλυμμέναι ὑπὸ ὑπογραφῶν, καὶ τὸ ὅποιον ἐπεδείκνυε πρὸς τὸ πλῆθος, λέγων:

— Ἐλθετε, ἔλθετε, ἀνδρεῖοι καθολικοὶ ἐμβήτετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος, ὅπου θὰ εὑρετέ καλὸν κρασί καὶ φιλικὴν ὑποδοχὴν· ἔλθετε, ἡ στιγμή εἶναι κατὰλληλος· ἀπόψε οἱ καλοὶ θὰ χωρισθοῦν ἀπὸ τοὺς κακοὺς· αὐριοὶν τὸ πρωὶ θὰ καθαρισθῇ ἡ ἕρα ἀπὸ τὸ σιτάρι· ἔλθετε, κύριοι! ὅσοι ἠξεύρετε νὰ γράφετε νὰ υπογράψετε καὶ ὅσοι δὲν ἠξεύρετε ἔλθετε νὰ δώσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν σας ἢ εἰς ἐμὲ τὸν κύρ Λαουριέρον ἢ εἰς τὸν βοηθόν μου κύριον Κροκεντίνον.

Πράγματι δ' ὁ Κροκεντίνος, ἄχρετος νέος ἐκ Περιγόρδης, περιβεβλημένος λευκὰ ἐνδύματα ὡς ὁ Ἑλιακίμ καὶ περιεζωσμένος διὰ σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποῖου, μεταξὺ τῆς προτελευταίας καὶ τελευταίας ἀριστερᾶς πλευρᾶς του, συνεσφίγγοντο ἐγγχειρίδιον καὶ μελανοδοχεῖον, ὁ Κροκεντίνος, λέγομεν, ἔγραφε τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμα τῶν προσερχομένων, ἐπὶ κεφαλῆς δ' ἐκάστης σελίδος τὸ τοῦ σεβαστοῦ κυρίου τοῦ Λαουριέρου.

— Κύριοι, εἶναι διὰ τὴν λειτουργίαν! ἐξελαργγίζετο κραυγάζων ὁ ξενόδοχος τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος· κύριοι, εἶναι διὰ τὴν ἀγίαν θρησκείαν! Ζήτω ἡ ἀγία θρησκεία, κύριοι!... Ζήτω ἡ λειτουργία!

Ἐπνίγετο δ' ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ καμάτου, διότι ὁ ἐνθουσιασμός του διήρκει ἀπὸ τῆς τετάρτης ἐσπερινῆς ὥρας.

Ἐντεῦθεν προέκυπτεν, ὅτι πολλοί, ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, ὑπεγράφοντο εἰς τὸ κατὰστικον τοῦ Λαουριέρου ἢ ὑπηγόρευον τὰ ὀνόματα καὶ ἐπώνυμά των εἰς τὸν Κροκεντίνον, ἐὰν ἠγνόουν τὴν γραφὴν.

Τόσῳ δὲ μάλλον κολακευτικὸν διὰ τὸν Λαουριέρον ἦτο τὸ πρᾶγμα, ὅσῳ ἡ γειννῆσις τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ Ὡξροῦ ἦτο ἀφορμὴ μεγίστου ἀνταγωνισμοῦ· εὐτυχῶς ὅμως, τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν ἦτο μέγας, ὥστε τὰ δύο ἱδρύματα, ἀντὶ νὰ βλάπτωσιν ἀλληλα, ὠφελοῦντο ἀμοιβαίως, διότι οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ὑπογραφῶσιν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ κατὰστικον, προσεπάθουν νὰ εἰσδύσωσι μέχρι τῶν τριπόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ Λαουριέρος εἶχε τὸ διπλοῦν γραφεῖόν του, οἱ δ' ἀποτυγχάνοντες ἤλπιζον αὐθις ὅτι θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅτε τὰ κατὰστικα τοῦ Λαουριέρου καὶ τοῦ Κροκεντίνου ἐπληρώθησαν ὑπογραφῶν, ὁ κύριος τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος ἡτήσατο παραχρῆμα δύο ἑτερα, ὅπως μὴ διακοπῇ ἡ ἐργασία· ὑπερήφανος δ' ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῶν ἐνεργειῶν του, τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τον ἀνυψώσῃ παρὰ τῷ δουκὶ Γκίζῃ, ἐπανέλαβε τὴν πρόσκλησιν πρὸς τὰς διαβάτας.

Ἐνῷ οἱ ὑπογράφοντες ἐπὶ τῶν νέων κατὰστικῶν, ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῆς ὀρμῆς ὁλοῦν αὐξοντος ζήλου, ἐπληθύνοντο καὶ συνωστίζοντο, ἐθεάθη ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ἀνὴρ, ὅστις, διασχίζων τὸ πλῆθος διὰ λακτισμάτων καὶ ὠθήσεων, ἔφθασε μέχρι τοῦ κατὰστικῶν τοῦ Κροκεντίνου.

Ἀφικόμενος δ' ἐκεῖ, ἔλαβε τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς μόλις ὑπογραφέντος πολίτου καὶ ἐχάραξε τὸ ὄνομά του, διὰ μονοκονδυλίας μετὰ κοσμημάτων ὡς τὸν λαβύρινθον τοῦ Δαιδάλου καὶ με ἀλφαβητικὰ ψηφία ἡμίσεος δακτύλου τὸ ὕψος ἔκαστον, ὥστε ἡ λευκὴ σελὶς τοῦ κατὰστικῶν κατεμουτζουρώθη. Μετὰ τοῦτο, παρέδωκε τὴν γραφίδα πρὸς ἐπόμενον, ὅστις, ἐνῷ ἐμελλε νὰ θέσῃ τὴν ἰδίαν του ὑπογραφὴν, ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα «Σχικῶ» καὶ εἶπε:

— Τί ὠραῖα ὑπογράφεται αὐτὸς ὁ κύριος!

Ἦτο δέ, τῷ ὄντι, ὁ Σχικῶ, ὅστις μὴ θελήσας νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ἑρρίκον, διέτρεχε τὰς ὁδοὺς δι' ἰδίον ἑαυτοῦ λογαριασμόν.

Ὁ Σχικῶ, ἀφοῦ ἔθετο τὴν ὑπογραφὴν του ἐπὶ τοῦ κατὰστικῶν τοῦ Κροκεντίνου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ κατὰστικον τοῦ Λαουριέρου, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἴδῃ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰστικῶν του τὴν σημαντικὴν ἐκείνην μονοκονδυλίαν. Ὁ Σχικῶ, λοιπόν, ἐγένετο δεκτὸς οὐχὶ ἀνοικταῖς ἀγκάλας, ἀλλ' ἀνοικτῷ κατὰστικῷ, λαβὼν δὲ τὴν γραφίδα ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐμπόρου μαλλίων τῆς ὁδοῦ Βιθιζύ, ἔγραψεν αὐθις τὸ ὄνομα του μετὰ κοσμημάτων ἐκατοντάκις ὠραιότερων, μεθ' ὃ ἠρώτησε τὸν Λαουριέρον, ἐὰν εἶχε τρίτον κατὰστικον.

Οὗτος δὲν ἀνέχετο τὰς εἰρωνείας, ἐπομένως προσέβλεψε λοξῶς τὸν Σχικῶ, ἐνῷ οὗτος ἠτένισεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον. Ὁ Λαουριέρος ἐψιθύρισε τὴν λέξιν οὐγονότος καὶ ὁ Σχικῶ ἀνεμάσθησε τὴν λέξιν κάπηλος. Ὁ Λαουριέρος ἀφῆκε τὸ κατὰστικον, ὅπως σύρῃ τὸ ξίφος του, ὁ δὲ Σχικῶ ἀπέθετο τὴν γραφίδα, ὅπως ἡ ἐλεύθερος νὰ σύρῃ τὸ ἰδικόν του. Ἐπὶ τέλους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ σκηνὴ ἤθελε λήξῃ διὰ ξιφισμοῦ, ὁ ὁποῖος, ἀναμφιβόλως, δὲν ἠθέλην εὐαρεσθῇ τῷ ξενόδοχῳ τοῦ Ὁραίου Ἀστέρος, ὅτε ὁ Σχικῶ ἠσθάνθη κέντημα εἰς τὸν ἀγκῶνα καὶ ἐστράφη.

Ὁ κτυπησας αὐτὸν ἦτο ὁ βασιλεὺς μετμημφισμένος ὡς ἀπλοῦς πολίτης, ἔχων δ' ἐκατέρωθεν αὐτοῦ τὸν Κουέλον καὶ τὸν Μωζερὸν, ὁμοίως μετμημφισμένους καὶ φέροντας, ἐκτὸς τῆς σπάθης, ἀνὰ ἐν τυφέκιον ἐπ' ὤμου.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.